

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Anenii Noi din 21 decembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Valentina Bradu, de avocații Oleg Cojocari și Lilian Maliga, în numele inculpatului

Brînzan Anatolie XXXXXX.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> 03.01.2018 – 21.12.2018,
<i>instanța de apel:</i>	16.01.2019 – 13.02.2019,
<i>instanța de recurs:</i>	29.05.2019 – 03.07.2019.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 21 decembrie 2018, Brînzan Anatolie a fost condamnat în baza art. 175 Cod penal la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 21.12.2018.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului în sumă de 5586 lei a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că la 14 aprilie 2017, orele 16.00-18.00, inculpatul Brînzan A., aflându-se la domiciliul din XXXXXX, XXXXXX, având scopul satisfacerii poftei sexuale, fiind conștient de faptul că prin acțiunile sale săvârșește acte ilegale cu caracter sexual, cu intenție directă, dându-și seama de

caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, fiind în stare să înțeleagă că acțiunile lui pot duce la deformarea personalității victimelor, știind cu certitudine că minorele XXXX și XXXXXX nu au împlinit vârsta de 16 ani, având împlinită vârsta de 7 și, respectiv 10 ani, a săvârșit față de acestea acțiuni perverse exprimate prin exhibare, propunându-le să le arate membrul sexual viril, discuții cu caracter obscen și cinic despre raporturi sexuale, solicitând de la victime să facă sex cu el și să-i arate organele genitale, precum și constând în atingeri și săruturi indecente și punerea la dispoziția lor pentru vizionare a imaginilor video cu caracter pornografic.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că XXXXX a fost la el acasă de vreo 3-4 ori, iar XXXXX venea mai des și stăteau câte 4-5 ore la joacă. De fiecare dată când plecau le dădea bani să-și cumpere înghețată, altfel copiii nu voiau să plece acasă. Faptele care i se incriminează nu corespund adevărului, acestea nu au avut loc.

Totodată, vinovăția acestuia se confirmă prin declarațiile părților vătămate, ale martorilor, precum și probele scrise, anexate la materialele cauzei, inclusiv:

procesul-verbal de percheziție la domiciliul lui Brînzan A. din 19.04.2017, în cadrul căreia a fost ridicat blocul sistem al calculatorului ce aparține acestuia;

procesul-verbal de examinare a blocului sistem al calculatorului ce aparține lui Brînzan A. din 10.05.2017, în cadrul căruia a fost ridicat un fișier video și plasat pe un CD pentru vizualizare, precum și print-screen-urile obținute în cadrul examinării;

încheierea Judecătoriei Anenii Noi din 25.04.2017, prin care s-a declarat legală percheziția efectuată la domiciliul lui Brînzan A.;

ordonanța de recunoaștere și anexare a corpurilor delictive la cauza penală - blocul sistem al calculatorului lui Brînzan A.;

raportul de expertiză judiciară nr. 374 din 24.11.2017 asupra stării psihice și psihologice a părții vătămate minore XXXXX, fiind indicat în concluzii că în trecut și în prezent, aceasta nu a suferit și nu suferă de careva maladie psihică sau tulburări psihice și este fără dereglări psihice. Conform stării psihice, partea vătămată minoră este capabilă de a percepe și reproduce adecvat evenimentele corespunzător vârstei sale;

raportul de expertiză judiciară nr. 372 din 27.11.2017 asupra stării psihice și psihologice a părții vătămate minore XXXXXX, fiind indicat în concluzii că în trecut și în prezent, aceasta nu a suferit și nu suferă de careva maladie psihică sau tulburări psihice și este fără dereglări psihice. Conform stării psihice, partea vătămată minoră este capabilă de a percepe și reproduce adecvat evenimentele corespunzător vârstei sale. Tabloul clinic psihologic al expertizatei minore determină deplina capacitate de a percepe, memora și reproduce adecvat circumstanțele cazului cercetat;

raportul de expertiză judiciară nr. 373 din 27.11.2017 asupra stării psihice și psihologice a martorului minor XXXXXX, fiind indicat în concluzii că în trecut și în prezent, acesta nu a suferit și nu suferă de careva maladie psihică sau tulburări psihice și este fără dereglări psihice. Conform stării psihice, minorul este capabil de a percepe și reproduce adecvat evenimentele corespunzător vârstei sale. Tabloul clinic psihologic al minorului determină deplina capacitate de a percepe, memora și reproduce adecvat circumstanțele cazului cercetat.

Astfel, partea vătămată minoră XXXXXX a declarat că, s-a întâlnit cu XXX și XXXX lângă poarta inculpatului. Acesta i-a invitat în ogradă să se joace. Era liniștit și pozitiv, apoi le-a propus să intre în casă, să se joace la calculator. Ea a deschis calculatorul și privea desene animate. În acest timp, inculpatul a sărutat-o și a mângâiat-o. Întâi, inculpatul a vorbit cu ea, apoi cu XXXX. După, a dus-o în altă cameră și i-a spus că dacă va face sex cu el, îi va cumpăra de toate, iar ea a refuzat. Același lucru, inculpatul i l-a propus și XXXX. El i-a cerut să arate organele genitale, spunând că i le va arăta și el. A încercat să o sărute la ureche, i-a atins pieptul și a sărutat-o pe burtă. În acest timp, XXXXX se afla în altă odaie, la calculator. Apoi, a trimis-o pe ea la calculator și a chemat-o pe XXXXX. S-au aflat acolo timp de 40-50 minute. A auzit cum îi cerea să arate organele genitale. Apoi s-au întors în odaia în care se afla calculatorul, inculpatul le săruta și le atingea. Le-a întrebat dacă le plac băieții și dacă au privit filme cu sex, apoi le-a arătat poze cu persoane dezbrăcate. Sanda era alături, inculpatul le săruta și le atingea pe ambele. Când inculpatul a urcat la etajul doi, ea a mers la ușa de la intrare, însă era încuiată și nu a putut să o deschilie. S-au aflat în casă vreo 3-4 ore, iar când îi spuneau inculpatului că vor să plece, acesta nici nu le auzea. Ulterior, în timp ce acesta se afla la etajul doi, au găsit ușa din spatele casei și au fugit. Erau speriate, l-au luat pe fratele XXXX care era în ogradă și au mers acasă. Inculpatul le-a cerut să nu spună nimic părinților, însă ea i-a povestit totul mamei. În timp ce se întorceau acasă, XXXX i-a povestit că inculpatul a ținut-o în brațe, o atingea și o săruta, dar nu așa cum o săruta mama ei.

Partea vătămată minoră XXXXX a comunicat că a fost în ospete la inculpat cu fratele său, apoi a venit și XXXXXX. Au fost de două ori la el, însă prima dată acesta nu le-a făcut nimic. Inculpatul le-a chemat în ogradă și ea a intrat să se joace cu mașinile, apoi a venit și XXXXX și a intrat împreună cu aceasta în casă, iar băieții au rămas afară. S-au aflat în odaia în care era calculatorul și XXXXXX a inclus desene animate la calculator. În acest timp, inculpatul a vrut să le sărute pe burtă, dar ele au fugit. Acesta nu o lăsa în pace și i-a spus că dacă-i permite să o sărute pe burtă, îi cumpără ce dorește ea, însă ea a refuzat. Ulterior, inculpatul le-a dus în dormitor și le-a cerut să-i arate organele genitale, dorind să le arate și el ceva. Le-a întrebat dacă vor să vadă organul lui genital, dar ele au spus că nu. Le-a sărutat pe ambele pe obraz și burtă. A luat-o în brațe, a pus-o pe pat, a sărutat-o pe față și burtă, ea îl împingea și cerea să o lase în pace. Le-a arătat la calculator *prostii*, cu fete și băieți dezbrăcați și ea a închis ochii. Voiau să meargă acasă, au ieșit pe ușa din spatele casei, din bucătărie. A încercat să le prindă, când ele ieșeau pe ușa din spate și le-a spus să mai vină la el.

Martorul minor ocular, XXXXXX a confirmat declarațiile părților vătămate, relatând că inculpatul le-a propus fetelor să intre în casă, că vrea să le arate ceva. Au stat în casă mai mult de o oră, iar când au revenit, au povestit despre comportamentul respectiv al inculpatului.

Martorul minor XXXXX a dat declarații similare, adăugând că l-a văzut pe inculpat în pat, îmbrățișând părțile vătămate.

Cererea apărării privind excluderea din dosar ca fiind inadmisibilă și neadmiterea ca probă a procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017, este neîntemeiată deoarece actul contestat nu contravine prevederilor art. 251 Cod de

procedură penală, iar, pe parcursul urmăririi penale, inculpatului i-a fost explicat dreptul de a fi asistat de apărător, el beneficiind de acest drept.

Potrivit art. 295 Cod de procedură penală, cererile înaintate după ce s-a luat cunoștință de materialele urmăririi penale se examinează de către procuror în termen de cel mult 15 zile, prin ordonanță motivată se dispune admiterea sau respingerea lor și, în termen de 24 de ore, se aduc la cunoștință persoanelor care le-au înaintat. În cazul în care procurorul dispune admiterea cererilor, dispune, totodată, în cazurile necesare, și completarea urmăririi penale, indicând acțiunile suplimentare care vor fi efectuate, și, după caz, transmite dosarul organului de urmărire penală pentru executare, cu stabilirea termenului executării. După completarea urmăririi penale, materialele suplimentare de urmărire penală se prezintă în modul prevăzut în art. 293. Respingerea de către procuror a cererii sau a demersului nu privează persoana care le-a înaintat de dreptul de a le înainta ulterior în instanța judecătorească.

Astfel, la 26.12.2018 a fost întocmit procesul-verbal cu privire la prezentarea materialelor de urmărire penală, semnat de inculpat și apărătorul O. Cojocari și, contrar prevederilor art. 295 Cod de procedură penală, nu a fost înaintată nici o cerere cu privire la efectuarea cărorva acțiuni ce vizează procesul-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017, prin care a fost cercetat blocul de sistem de calculator, ridicat în cadrul percheziției la domiciliul inculpatului.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 175 Cod penal, ca acțiunile perverse săvârșite față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în discuții cu caracter obscen și cinic purtate cu victima referitor la raporturile sexuale, determinarea victimei să participe la spectacole pornografice, precum și alte acțiuni cu caracter sexual.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de faptul că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, cele agravante fiind – săvârșirea infracțiunii cu bună-știință asupra unui minor, săvârșirea infracțiunii cu folosirea încrederii acordate, concluzionând ca fiind rațională aplicarea inculpatului unei pedepse cu 4 ani închisoare.

Totodată, instanța a statuat că solicitarea acuzării privind încasarea cheltuielilor judiciare este fondată pe faptul că expertizele psihiatrice au fost efectuate la solicitarea apărării, iar statul a suportat cheltuieli în sumă de 5586 lei.

Însă, aceste expertize au fost dispuse de către organul de urmărire penală pentru a constata circumstanțele infracționale, constituind o măsură obligatorie ce ține de administrarea probelor și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina acuzării.

Astfel, cheltuielile judiciare solicitate de acuzare sunt necesare pentru efectuarea expertizelor și constituie cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea cheltuielilor judiciare în asemenea caz din contul inculpatului.

3. Procurorul în Procuratura raionului Anenii Noi, Alexei Stăvilă, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care din contul inculpatului să fie încasate cheltuielile judiciare în sumă de 5586 lei.

Apelantul a invocat că obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală or, săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, iar obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, fiind una integrală și incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de instanța de fond.

La stabilirea vinovăției inculpatului în săvârșirea unei infracțiuni, acestuia îi revine obligația de a plăti statului toate cheltuielile efectuate de la începerea urmăririi penale și până la punerea în executare a hotărârii de condamnare.

Potrivit art. 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare.

3.1. A declarat apel și avocatul Oleg Cojocari, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a indicat că sentința de condamnare este bazată pe presupuneri, nefiind efectuată o analiză amplă a probelor.

Or, instanța de fond a transpus conținutul declarațiilor părților vătămate și ale martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, inclusiv martorii apărării și a concluzionat că vinovăția inculpatului a fost probată prin declarațiile acestora, creându-se impresia că vinovăția acestuia se confirmă prin declarațiile martorilor apărării, aceasta fiind o concluzie eronată a instanței de fond.

Învinuirea înaintată inculpatului de bazează doar pe declarațiile părților vătămate minore, care nu sunt confirmate prin alte probe.

Apărarea a solicitat excluderea din dosar ca fiind inadmisibilă și neadmiterea ca probă a procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017, care a fost obținut cu încălcarea dreptului la apărare a bănuitului, iar instanța de fond, fără a-și argumenta concluzia, a indicat că actul contestat nu contravine prevederilor art. 251 Cod de procedură penală.

Însă, în cuprinsul procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017 lipsește identitatea și competența specialistului Terescenco A., domiciliul lui și relațiile în care se află acesta cu persoanele care participă la acțiunea respectivă, precum și lipsa documentelor ce confirmă calificarea lui de specialist respectiv pentru a fi apreciată obiectiv capacitatea lui, după cum prevede art. 87 Cod de procedură penală, ignorând norma legală și a legiferat un act procesual vădit ilegal.

Or, conform procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017, întocmit de către OUP IP Anenii Noi, Turcuman C. s-a stabilit că la examinarea blocului de sistem a calculatorului ridicat, nu a participat bănuitul Brînzan A.

Pe lângă aceasta, inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6§3 CEDO, deoarece până la efectuarea cărorva acțiuni procesuale nu i-a fost explicat de către colaboratorii de poliție dreptul de a beneficia de asistență juridică or, lipsa unei mențiuni despre explicarea acestor drepturi procesuale echivalează cu nerespectarea procedurii și încălcarea flagrantă a drepturilor

procesuale ale acestuia, care avea statut de bănuit și urma să beneficieze de toate garanțiile procesuale.

Respingerea cererii apărării pe motiv că la etapa prezentării materialelor de urmărire penală nu a fost înaintată o asemenea cerere este nefondată, deoarece potrivit art. 95 alin. (2) Cod de procedură penală, chestiunea admisibilității datelor în calitate de probe o decide organul de urmărire, din oficiu sau la cererea părților, sau instanța de judecată, părțile fiind în drept, în toate cazurile, de a invoca necesitatea verificării anumitor probe.

În același timp, instanța eronat a considerat ca probă un fișier video plasat pe un CD pentru vizualizare și print-screen-urile obținute în cadrul examinării, acestea nefiind anexate la cauza penală ca documente sau ca corpuri delictive. Or, lipsa unei ordonanțe privind modalitatea de includere în dosarul penal a CD-ului și print-screen-urilor echivalează cu nerespectarea procedurilor probatorii prevăzute de Codul de procedură penală și inadmisibilitatea probei, nefiind emisă vreo ordonanță de recunoaștere ca mijloc material de probă a print-screen-urilor de la f.d. 117-123 și a CD-ului.

La fel, concluzia de condamnare a inculpatului se întemeiază, inclusiv pe un CD cu înregistrarea video a unor imagini video cu caracter pornografic, invocat ca probă ce dovedește vinovăția acestuia. Însă, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, nu s-a reprodus și cercetat imaginea de pe acest CD, iar în cadrul urmăririi penale, acest CD nici nu a fost anexat la dosar ca probă.

Totodată, instanța de fond, contrar prevederilor art. 370 alin. (1) Cod de procedură penală, a audiat martorul XXXXXX în prezența martorului XXXXXX.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond, cercetând probele administrate, prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței, utilității și veridicității a stabilit corect situația de fapt, încadrând juridic corect faptele inculpatului în baza art. 175 Cod penal, ca acțiunile perverse săvârșite față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în exhibare, atingeri indecente, discuții cu caracter obscen și cinic purtate cu victima referitor la raporturile sexuale, punerea la dispoziția victimei a materialelor cu caracter pornografic.

Pe lângă aceasta, cheltuielile judiciare solicitate de acuzare au fost necesare pentru efectuarea expertizelor și constituie cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate urmând a fi trecute în contul statului or, normele procedurale nu prevăd achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare în asemenea caz.

Poziția inculpatului privind nerecunoașterea vinovăției în săvârșirea infracțiunii, potrivit art. 21 Cod de procedură penală, se apreciază ca libertatea de mărturisire împotriva sa or, au fost administrate suficiente probe care dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea faptei incriminate.

Ca probe ce dovedesc dincolo de orice dubiu vinovăția inculpatului, instanța a reținut ca declarațiile părților vătămate minore, date în condițiile art. 110¹ Cod de

procedură penală, care se apreciază ca fiind veridice, plauzibile, coerente și consecvente.

Potrivit rapoartelor de expertiză judiciară efectuate asupra stării psihice și psihologice, efectuate în privința părților vătămate minore, s-a stabilit că acestea sunt capabile de a percepe și reproduce adecvat evenimentele corespunzător vârstei lor.

Astfel, părțile vătămate minore indică că inculpatul „o sărută și o mângâia”, „i-a spus că dacă face ce vrea el, o să-i cumpere de toate”, „când i-a propus să facă sex cu el, spunându-i că îi va cumpăra de toate, ea a refuzat, apoi el s-a dus la Sanda și i-a spus ceea ce i-a spus și ei”, „el era îmbrăcat și i-a propus să-i arate păsărica, zicându-i că dacă ea o arată, îi arată și el”, „el a încercat cu buzele să o sărute le ureche, i-a pus mâna la sâni, iar la buric a sărutat-o”, „el încerca să o cuprindă, să o sărute, iar aceasta se ferea”, „el a încercat cu buzele să o sărute, i-a pus mâna la sâni, a stat cu el vreo 1-25 minute”, „a întrebat-o dacă iubește băieții și acesta i-a spus că nu, le-a întrebat dacă au privit filme cu sex și le-a arătat poze”, „arătându-le unde este o poponeață și era dezbrăcată cineva”, „le-a întrebat dacă privesc filme cu prostii și ele au spus că nu privesc”, „le-a spus să nu zică nimic părinților”.

Or, declarațiile părților vătămate minore coroborează cu declarațiile martorului minor XXXX, care a confirmat că inculpatul le-a spus acestora să intre în casă și ele au refuzat. Apoi, le-a chemat că vrea să le arate ceva și ele au intrat în casă, unde s-au aflat mai mult de o oră. Le-a întrebat ce au făcut în casă, însă ele nu i-au spus nimic. Fetele fugeau, iar inculpatul mergea încet și nu a ieșit în drum. Ele au fugit o bucată de drum, apoi s-au oprit și l-au așteptat. El a înțeles ce au făcut fetele în casă, și anume că inculpatul le-a propus să îi arate organele genitale și el le va cumpăra de toate.

Declarațiile părților vătămate minore coroborează și cu declarațiile martorului minor XXXXXX, care a indicat că fetele se jucau cu mașina, XXX și-a cerut voie să se joace la calculator, însă inculpatul nu i-a permis. Fetele și-au cerut voie și lor le-a permis și acestea au intrat în casă. Inculpatul era pe pat, când fetele l-au cuprins, însă nu a spus nimic când acestea l-au îmbrățișat.

În cadrul efectuării percheziției la domiciliul inculpatului s-a dispus ridicarea blocului sistem al calculatorului ce îi aparține acestuia și, fiind examinat acest bloc, s-au depistat fișiere video cu caracter pornografic.

Afirmațiile apărării că instanța de fond a pus la baza concluziei de condamnare a inculpatului declarațiile martorilor apărării Rață L., Rață S. și Nistor S. sunt nefondate or, potrivit art. 24, 27, 349 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de judecată urma să cerceteze, să verifice și să aprecieze atât probele acuzării, cât și cele ale apărării, în urma cărora urma să pronunțe o sentință de achitare sau de condamnare.

Astfel, indicarea în partea descriptivă a sentinței a probelor apărării, împreună cu cele ale acuzării, nu semnifică că instanța de fond și-a întemeiat sentința de condamnare în baza probelor administrate de apărare, ci indică la faptul că a respectat obligația de apreciere a probelor în conformitate cu art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală și în baza principiului aprecierii probelor în conformitate cu propria convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate, fără a se

manifesta în favoarea acuzării sau a apărării, în rezultat, stabilind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Totodată, apărarea consideră că martorii Rață L., Rață S. și Nistor S. au comunicat date care caracterizează părțile vătămate minore, ce reprezintă probe ale comportamentului, din declarațiile cărora se poate conchide asupra modului de viață și comportamentul în afara familiei a părților vătămate minore, însă martorii nu au relatat careva fapte din partea inculpatului, din care ar rezulta că acesta ar fi întrepris careva acțiuni cu caracter sexual pervers față de minore, instanța de fond ilegal și nemotivat apreciindu-le ca probe ce dovedesc vinovăția acestuia.

Însă, reieșind din vârsta părților vătămate și specificul infracțiunii imputate inculpatului, este inadmisibilă formarea unor ipoteze privind ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor părților vătămate.

La fel, este irelevantă afirmația avocatului că martorii apărării Rață L., Rață S., Nistor S., Diaconu V., Țiganu M. și Brînzan I. nu au relatat despre careva fapte din partea inculpatului care ar indica că el a întrepris acțiuni cu caracter sexual pervers față de minore or, acești martori sunt persoane cointeresate de a da declarații în favoarea inculpatului, cele relatate de ei neavând tangență directă cu cele imputate acestuia și care nu disculpă acțiunile lui.

Or, faptul că martorii nu au relatat despre careva fapte din partea inculpatului care ar indica că el a întrepris acțiuni cu caracter sexual pervers față de minore nu semnifică inexistența faptei infracționale, în contextul în care părțile vătămate minore au indicat direct despre acțiunile acestuia, care cad sub incidența art. 175 Cod penal.

În același timp, este neîntemeiată aprecierea dată de apărare declarațiilor martorului minor XXXXX care nu a indicat că ar fi fost întreprinse de către inculpat careva acțiuni cu caracter sexual pervers față de părțile vătămate minore, însă confirmă unele circumstanțe care dovedesc nevinovăția acestuia, și anume că minorele singure au cuprins inculpatul și l-au întrebat dacă pot să mai vină la el, instanța de fond punând la baza sentinței de condamnare declarațiile acestui martor care nu probează faptele de care este învinuit inculpatul or, declarațiile acestui martor nu se rețin prin individualitatea lor, ci se apreciază în coroborare cu celelalte probe administrate.

Astfel, declarațiile părților vătămate minore coroborează cu declarațiile martorului minor XXXXX care a comunicat că inculpatul nu le-a permis băieților să intre în casă să se joace la calculator, însă le-a permis acest lucru fetelor, iar depozițiile martorului că fetele, intrând în casă, singure, au cuprins inculpatul și l-au întrebat dacă pot să mai vină la el nu infirmă faptele incriminate acestuia, deoarece atunci când inculpatul a manifestat acțiuni perverse față de părțile vătămate minore, ele se aflau singure, iar din declarațiile părților vătămate minore și ale martorului minor XXXXX, rezultă că ultimul a intrat în casă când minorele voiau deja să plece.

Pe lângă aceasta, sunt nefondate argumentele apărării că inculpatul nu a întrepris nici o acțiune cu caracter sexual față de părțile vătămate minore și nu s-au probat careva acțiuni însoțite de dezgolirea corpului sau organelor genitale ale făptuitorului în prezența victimei, dezgolirea corpului sau organelor genitale ale victimei, însoțită de contemplarea, pipăirea acestora, săvârșirea raportului sexual a actului de homosexualism, lesbianism sau a altor acțiuni cu caracter sexual în condiții

anume ca victima să poată urmări aceste acțiuni, discuțiile cu caracter obscen și cinic purtate cu victima referitor la viața sexuală, audierea împreună cu victima a înregistrărilor cu caracter pornografic, vizionarea împreună cu victima a imaginilor de orice gen cu același conținut, lecturarea împreună cu victima a literaturii cu conținut pornografic or, a fost stabilit că inculpatul a săvârșit față de părțile vătămate minore acțiuni perverse exprimate prin exhibare, propunându-le să le arate membru sexual viril, discuții cu caracter obscen și cinic despre raporturi sexuale, solicitând victimelor să facă sex cu el și să-i arate organele genitale, precum și constând în atingeri și săruturi indecente și punerea la dispoziția lor să vizioneze imagini video cu caracter pornografic.

Totodată, în susținerea poziției, apărarea invocă că părțile vătămate minore și-au indus, inițial, în eroare părinții.

Or, martorul XXXXX a declarat că, inițial, la poliție copiii au spus că inculpatul s-a oprit și i-a luat cu mașina, apoi copiii au spus că au inventat ipoteza că inculpatul i-a luat din drum cu mașina. Aceste circumstanțe nu au fost cunoscute apărării pe tot parcursul urmăririi penale, deoarece declarațiile lui XXXXXX și XXXXX le-au fost cunoscute la finele urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești nu a fost elucidată cauza depunerii de către copii a unor astfel de depoziții care nu corespund adevărului și care au indus în eroare părinții și organul de urmărire penală.

Însă, instanța de apel nu poate aprecia că părțile vătămate minore au depus careva declarații eronate sau care nu corespund adevărului și care ar fi indus în eroare părinții și organul de urmărire penală or, potrivit rapoartelor de expertiză judiciară efectuate asupra stării psihice și psihologice, efectuate în privința părților vătămate minore, s-a stabilit că acestea sunt capabile de a percepe și reproduce adecvat evenimentele corespunzător vârstei lor.

Astfel, părțile vătămate minore au relatat despre acțiunile inculpatului prin cuvinte și expresii specifice vârstei lor, așa cum au fost percepute, în dependență de nivelul de dezvoltare intelectuală conform vârstei lor, ce semnifică că aceste evenimente au fost reale și nu au fost insuflate de persoane terțe.

Și cererea apărării privind excluderea din dosar ca fiind inadmisibilă și neadmiterea ca probă a procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017 de către organul de urmărire penală a IP Anenii Noi, deoarece a fost obținut cu încălcarea dreptului la apărare al bănuitului, fiind admise încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor Codului de procedură penală este nefondată or, încălcările invocate de apărare nu constituie temei de declarare a nulității probelor, în conformitate cu art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală.

Mai mult, se atestă că, în conformitate cu art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, la etapa terminării urmăririi penale și prezentării materialelor cauzei penale, avocatul și inculpatul nu au formulat careva cereri de contestare a legalității procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017.

Sunt irelevante și alegațiile apărării că instanța de fond eronat a apreciat ca probă un fișier video plasat pe un CD pentru vizualizare și print-screen-urile obținute în cadrul examinării, care nu fost anexate la cauza penală ca documente sau ca corpuri delictive, iar, lipsa unei ordonanțe privind modalitatea de includere în dosarul penal a CD-ului și print-screen-urilor echivalează cu nerespectarea procedurilor

probatorii prevăzute de Codul de procedură penală și inadmisibilitatea probei, fiind stabilit că prin ordonanța din 30.05.2017, blocul de sistem al calculatorului a fost recunoscut în calitate de corp delict, iar în cadrul acțiunii de examinare a acestui bloc au fost stabilite fișiere video cu conținut pornografic și au fost efectuate print-screen-urile obținute în cadrul examinării.

Deci, poziția apărării că CD-ul și print-screen-urile obținute în cadrul examinării au fost obținute cu încălcarea procedurilor probatorii legale este neîntemeiată, această informație rezultând din procesul-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017 de către organul de urmărire penală al IP Anenii Noi, prin care a fost examinat blocul de sistem al calculatorului ridicat în timpul efectuării percheziției la domiciliul lui Brînzan A., iar prin încheierea din 25.04.2017 s-a declarat legală percheziția efectuată la domiciliul lui Brînzan A. la 19.04.2017, conform procesului-verbal de percheziție din 19.04.2017.

Astfel, declarațiile părților vătămate minore prin care au fost descrise acțiunile inculpatului, care cuprind elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 175 Cod penal sunt susținute prin probe pertinente și concludente administrate de acuzare, și anume declarațiile martorilor minori XXXXXX, XXXXXX, procesul-verbal de percheziție efectuată la domiciliul lui Brînzan A., procesul-verbal de examinare a blocul de sistem al calculatorului ce aparține lui Brînzan A.

Or, prin acțiunile sale, inculpatul a adus atingeri relațiilor sociale cu privire la inviolabilitatea sexuală a persoanelor care nu au atins vârsta de 16 ani.

Latura obiectivă a infracțiunii săvârșite de inculpat s-a exprimat prin acțiuni perverse îndreptate spre părțile vătămate, despre care cunoștea, cu certitudine, că nu au împlinit vârsta de 16 ani, și anume prin exhibare, propunându-le să le arate membru sexual viril, discuții cu caracter obscen și cinic despre raporturi sexuale, solicitând victimelor să facă sex cu el și să-i arate organele genitale, precum și prin atingeri și săruturi indecente și punerea la dispoziția lor să vizioneze imagini video cu caracter pornografic.

Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a acționat cu intenție directă, fiind conștient că prin acțiunile sale săvârșește acte ilegale cu caracter sexual și a conștientizat gradul prejudiciabil al acțiunilor sale.

Inviolabilitatea sexuală a minorilor constituie o condiție importantă a dezvoltării sexuale normale a acestora, iar actele exprimate prin acțiuni perverse, constând în discuții cu caracter obscen și cinic purtate cu victima referitor la raporturile sexuale, determinarea victimei să participe la spectacole pornografice, precum și alte acțiuni cu caracter sexual, săvârșite asupra unei asemenea persoane, poate avea grave repercusiuni de ordin psihosocial. Deseori, devenind maturi, copiii traumatizați sexual se evidențiază printr-un respect redus față de propria persoană, printr-un simț hipertrofiat al culpei și rușinii, prin înstrăinare în raport cu alte persoane, prin înclinație spre alcoolism și narcomanie, fiind predispuși spre sinucidere și victimizare. Nu este exclus ca astfel de persoane să comporte un potențial pericol pentru alții pentru tot restul vieții.

Pericolul social al infracțiunii prevăzute la art. 175 Cod penal constă în primejduirea dezvoltării fizice și psihice normale a minorilor, în depravarea lor morală, în dezvoltarea la ei a unor reprezentări eronate despre viața sexuală, iar

uneori – a unor deviații de la normele firești ale vieții sexuale. Curiozitatea inerentă vârstei, receptivitatea sporită condiționată de starea psihofizică a minorului, influența făptuitorului, toate acestea fac să crească pericolul social al acțiunilor perverse, reclamând reacția penală împotriva acestor fapte.

Abuzul sexual în copilărie este un eveniment extrem de traumatizant ce poate schimba o persoană pentru toată viața, cauzând întreruperea dezvoltării emoționale, spirituale, intelectuale, sexuale și influențând negativ interesul social, iar persistența acestuia subminează valorile fundamentale ale societății moderne.

Legea penală incriminează numai acțiunile perverse față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, având în vedere faptul că din cauza insuficienței maturizării psihice, aceștia sunt mai ușor influențabili, iar preocuparea accentuată pentru aspectele vieții sexuale și începerea vieții sexuale la o vârstă timpurie, fără a putea discerne adecvat semnificația actelor sexuale, poate avea efecte profund dăunătoare asupra dezvoltării lor fizice și psihice, dar și asupra societății prin riscul sporit de comitere a unor agresivități sexuale.

Prin urmare, acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii prevăzute la art. 175 Cod penal, ca acțiunile perverse săvârșite față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în exhibare, atingeri indecente, discuții cu caracter obscen și cinic purtate cu victima referitor la raporturile sexuale, punerea la dispoziția victimei a materialelor cu caracter pornografic.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Valentina Bradu, a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea acestei decizii în partea respingerii încasării cheltuielilor judiciare și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a invocat că în situația în care art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile judiciare, soluția instanțelor de fond și de apel de a respinge încasarea acestor cheltuieli este neîntemeiată, acuzarea prezentând dovada cheltuielilor suportate de stat la efectuarea expertizelor judiciare.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Oleg Cojocari, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracționale.

Recurentul a indicat că instanțele nu au apreciat separat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Or, au transpus conținutul declarațiilor părților vătămate și ale martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, inclusiv martorii apărării și au concluzionat că vinovăția inculpatului a fost probată prin declarațiile acestora, creându-se impresia că vinovăția acestuia se confirmă prin declarațiile martorilor apărării, aceasta fiind o concluzie eronată a instanței de judecată.

Învinuirea înaintată inculpatului de bazează doar pe declarațiile părților vătămate minore, care nu sunt confirmate prin alte probe.

Apărarea a solicitat excluderea din dosar ca fiind inadmisibilă și neadmiterea ca probă a procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017, care a fost obținut cu încălcarea dreptului la apărare a bănuitului, iar instanțele de fond și de apel, fără a-și argumenta concluzia, au indicat că actul contestat nu contravine prevederilor art. 251 Cod de procedură penală.

În cuprinsul procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017 lipsește identitatea și competența specialistului Terescenco A., domiciliul lui și relațiile în care se află acesta cu persoanele care participă la acțiunea respectivă, precum și lipsa documentelor ce confirmă calificarea lui de specialist respectiv pentru a fi apreciată obiectiv capacitatea lui, după cum prevede art. 87 Cod de procedură penală, ignorând norma legală și a legiferat un act procesual vădit ilegal.

Or, conform procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017, întocmit de către OUP IP Anenii Noi, Turcuman C. s-a stabilit că la examinarea blocului de sistem a calculatorului ridicat, nu a participat bănuitul Brînzan A.

Pe lângă aceasta, inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6§3 CEDO, deoarece până la efectuarea cărorva acțiuni procesuale nu i-a fost explicat de către colaboratorii de poliție dreptul de a beneficia de asistență juridică or, lipsa unei mențiuni despre explicarea acestor drepturi procesuale echivalează cu nerespectarea procedurii și încălcarea flagrantă a drepturilor procesuale ale acestuia, care avea statut de bănuit și urma să beneficieze de toate garanțiile procesuale.

Respingerea cererii apărării pe motiv că la etapa prezentării materialelor de urmărire penală nu a fost înaintată o asemenea cerere este nefondată, deoarece potrivit art. 95 alin. (2) Cod de procedură penală, chestiunea admisibilității datelor în calitate de probe o decide organul de urmărire, din oficiu sau la cererea părților, sau instanța de judecată, părțile fiind în drept, în toate cazurile, de a invoca necesitatea verificării anumitor probe.

În același timp, instanța de judecată eronat a considerat ca probă un fișier video plasat pe un CD pentru vizualizare și print-screen-urile obținute în cadrul examinării, acestea nefiind anexate la cauza penală ca documente sau ca corpuri delictive. Or, lipsa unei ordonanțe privind modalitatea de includere în dosarul penal a CD-ului și print-screen-urilor echivalează cu nerespectarea procedurilor probatorii prevăzute de Codul de procedură penală și inadmisibilitatea probei, nefiind emisă vreo ordonanță de recunoaștere ca mijloc material de probă a print-screen-urilor de la f.d. 117-123 și a CD-ului.

Instanța de apel urma să se pronunțe, în conformitate cu prevederile legii procesul penale, asupra motivelor esențiale indicate în apelurile declarate, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate.

Însă, instanța de apel și-a asumat rolul de procuror, manifestându-se exclusiv în favoarea acuzării, dar nu interesele legii.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor

invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, aceasta este expus neclar.

5.2. Avocatul Lilian Maliga, la fel, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de judecată a transpus conținutul declarațiilor părților vătămate și ale martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, inclusiv martorii apărării și a concluzionat că vinovăția inculpatului a fost probată prin declarațiile acestora, creându-se impresia că vinovăția acestuia se confirmă prin declarațiile martorilor apărării, aceasta fiind o concluzie eronată a instanței de judecată.

Mai mult, instanța de judecată era obligată să se expună în sentință dacă admite sau respinge declarațiile martorilor apărării. La fel, enumerând probele care dovedesc vinovăția inculpatului, nu a făcut analiza lor, iar enumerarea formală a acestor dovezi și expunerea declarațiilor părților vătămate minore și ale martorilor nu echivalează cu o analiză a probelor administrate.

Apărarea a solicitat excluderea din dosar ca fiind inadmisibilă și neadmiterea ca probă a procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017, care a fost obținut cu încălcarea dreptului la apărare a bănuitului, iar instanța de judecată, fără a-și argumenta concluzia, a indicat că actul contestat nu contravine prevederilor art. 251 Cod de procedură penală.

În cuprinsul procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017 lipsește identitatea și competența specialistului Terescenco A., domiciliul lui și relațiile în care se află acesta cu persoanele care participă la acțiunea respectivă, precum și lipsa documentelor ce confirmă calificarea lui de specialist respectiv pentru a fi apreciată obiectiv capacitatea lui, după cum prevede art. 87 Cod de procedură penală, ignorând norma legală și a legiferat un act procesual vădit ilegal.

Or, conform procesului-verbal de examinare a obiectului din 10.05.2017, întocmit de către OUP IP Anenii Noi, Turcuman C. s-a stabilit că la examinarea blocului de sistem a calculatorului ridicat, nu a participat bănuitul Brînzan A.

În același timp, instanța de fond eronat a considerat ca probă un fișier video plasat pe un CD pentru vizualizare și print-screen-urile obținute în cadrul examinării, acestea nefiind anexate la cauza penală ca documente sau ca corpuri delictive. Or, lipsa unei ordonanțe privind modalitatea de includere în dosarul penal a CD-ului și print-screen-urilor echivalează cu nerespectarea procedeele probatorii prevăzute de Codul de procedură penală și inadmisibilitatea probei, nefiind emisă vreo ordonanță de recunoaștere ca mijloc material de probă a print-screen-urilor de la f.d. 117-123 și a CD-ului.

Totodată, instanța de fond, contrar prevederilor art. 370 alin. (1) Cod de procedură penală, a audiat martorul XXXXXX în prezența martorului XXXXXX.

Astfel, fiind stabilit că sentința de condamnare a inculpatului este fondată pe presupuneri, acesta urmează a fi achitat.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus

neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect, se reține că recursurile avocaților sunt fondate în drept inclusiv pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5.1., 5.2. din decizie*).

Însă, în recursurile respective, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apelul apărării nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, și care ar fi esența erorilor concrete de drept, și a circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5.1., 5.2. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile declarate nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale avocaților cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurenți.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al procurorului (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2., 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) *pct. 14)*, 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) *pct. 5)* Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea stării psihice a părții vătămate, ale martorului, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, respectivele cheltuieli urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol în acest sens.

Pe lângă aceasta, în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare ale avocaților (*pct. 5.1., 5.2. din decizie*), se atestă că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părților vătămate minore, ale martorilor minori XXXXX și XXXXXX, ale reprezentantului părții vătămate minore, XXXXXX, ale reprezentantului părții vătămate minore, XXXXX, ale martorilor Iliev N., Rotaru S., procesul-verbal de percheziție la domiciliul inculpatului din 19.04.2017, procesul-verbal de examinare a blocului sistem al calculatorului ce aparține ce aparține inculpatului din 10.05.2017, încheierea Judecătoriei Anenii Noi din 25.04.2017 prin care s-a declarat legală percheziția efectuată la domiciliul inculpatului, ordonanța de recunoaștere și anexare a corpurilor delictive la cauza penală, a blocului de sistem al calculatorului lui Brînzan A. din 30.05.2017, rapoartele de expertiză judiciară nr. 372 și 374 din 24.11.2017 și, respectiv 27.11.2017 asupra stării psihice și psihologice ale părților vătămate minore, raportul de expertiză judiciară nr. 373 din 23.11.2017 asupra stării psihice și psihologice a martorului minor XXXXX, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele de fond și de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 175 alin. (1) Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o

acuzatie penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile vizate sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei, inclusiv în latura cheltuielilor judiciare (*pct. 5.- 5.2. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5.2. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile ordinare de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Valentina Bradu, de avocații Oleg Cojocari și Lilian Maliga, împotriva sentinței Judecătoriei Anenii Noi din 21 decembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, în privința inculpatului Brînzan Anatolie XXXXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 iulie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun